

Άγνωστοι Έλληνες: Magna Grecia

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Ακολουθώντας τόσο καιρό το ταξίδι των Ελλήνων σε όλον τον κόσμο, έχοντας «περιηγηθεί» σε τόσες χώρες και έχοντας εξερευνήσει τόσους πολιτισμούς και κουλτούρες, οι οποίες ασπάζονται τον Ελληνισμό είτε γιατί αποτελούν ένα κομμάτι του είτε γιατί απλώς συγκινούνται στην θέασή του, ολοκληρώνουμε την επίσκεψή μας σε ακόμη έναν προορισμό, που δεν είναι άλλος από την γενέτειρα ήπειρό μας, την Ευρώπη.

Δεν θα μπορούσαμε φυσικά να μην αναφερθούμε στην «Magna Grecia», την Μεγάλη Ελλάδα δηλαδή, που δεν είναι άλλη από την γειτονική μας Ιταλία.

Η διαφορά με τα υπόλοιπα μέρη είναι πως η Ιταλία δεν αποτέλεσε απλώς έναν σταθμό των Ελλήνων αλλά υπήρξε ένα από τα μέρη του αυτόχθονα Ελληνισμού. Η Ιταλία, δηλαδή, μαζί με την Ελλαδική χερσόνησο και την Μ. Ασία ήταν η κυρίως Ελλάδα!

Magna Grecia ονομάστηκαν η Κ.Ιταλία και η Σικελία, λόγω του μεγαλύτερου μεγέθους τους όσον αφορά την Ελλαδική χερσόνησο.

Επίσης, το όνομα Greci χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά στην Κ. Ιταλία και είχε σχέση με τους γηραιούς της Βοιωτίας.

Η «Μεγάλη Ελλάδα» γέννησε κολοσσούς της διανόησης και της επιστήμης, μεταξύ των οποίων οι δύο καλύτεροι νομοθέτες της Ελλάδας, ο Ζάλευκος ο Λοκρός και ο Χαρώνδας, ο Αρχιμήδης, ο Παρμενίδης και ο Ζήνων, ιδρυτές της Ελεατικής Σχολής, ο Θεόκριτος, ο Ξενοφάνης, κλπ. Επίσης μεγάλος αριθμός γνωστών Ελλήνων την επισκεπτόταν συχνά: Πλάτων, Αισχύλος, Σιμωνίδης ο Κείος, Πίνδαρος, Βακχυλίδης, κ.α.

«Είσαι Γκρίκο; Εμπα στο σπίτι μου να μπει ο ήλιος».

Έτσι υποδέχονται οι Γκρεκάνοι, οι Έλληνες της Κ. Ιταλίας τους υπολοίπους Έλληνες σήμερα διατρανώνοντας την ελληνική τους καταγωγή με κάθε ευκαιρία!

*Η γλώσσα τους, τα γκρεκανικά, έχουν τις ρίζες τους στα ελληνικά, όπως πιστοποιούν και οι ακόλουθες φράσεις, όπως διατυπώνονται στο «**Λεξικόν Γκρίκο-Ελληνικό-Ιταλικό**» του Αντόνιο Γκρέκο.*

addomata (εβδομάδα) (settimana στα ιταλικά), το «βδ» μετατράπηκε σε «dd»

afidi = φίδι (serpe στα ιταλικά)

agapisia = αγάπη, στοργή, πάθος, πίστη (affetto στα ιταλικά)

π.χ. «O pedi-mmu kanni in agari min Maria» (= ο γιος μου είναι αρραβωνιασμένος με τη Μαρία)

Avrili = Απρίλης (aprile στα ιταλικά)

brokka = πηρούνι (forchetta στα ιταλικά)

cero = καιρός (tempo στα ιταλικά)

π.χ. «Simmeri o cero in vasta-ti manri» (=σήμερα ο καιρός είναι στις μαύρες του)

chari = χάρις (grazia στα ιταλικά)

«chari», «grazia» και τα δύο προέρχονται από την ελληνική λέξη «χάρις»

choreo = χορεύω (ballo στα ιταλικά)

π.χ. «su serri na choressi?» (= εσύ ξέρεις να χορέψεις;)

Ακούστε το μαγευτικό νανούρισμα σε γκρεκανικά ελληνικά με τίτλο «Pedimmu» (Παιδί μου):

Μπορεί το ελληνικό κράτος να «γυρίζει την πλάτη» σε αυτούς τους Έλληνες, όμως οι πέτρες μιλούν αποκαλύπτοντας την πραγματική τους καταγωγή, το «una fatsa una ratsa» των εκεί Ελλήνων με τους Ελλαδίτες.

Οι ελληνικές πόλεις που υπάρχουν μέχρι σήμερα στην Ν. Ιταλία και Σικελία, άπειρες...

Μεταξύ αυτών η **Γκρέτσια Σαλεντίνα** (η Ελλάς του Σαλέντο), που περιλαμβάνει το Σολέτο, το Δαστρινιάνο ντέι Γκρέτσι (το καστράκι των Ελλήνων, που χτίστηκε από Κρητικούς), η Καλημέρα, γνωστή για την περίφημη επιγραφή της «Τσένη σου εν είσαι ετού στην καλημέρα (Ξένη εσύ δεν είσαι εδώ στην καλημέρα)», το Μαρτάνο (<αμαρτάνω: σφάλλω), κλπ.

Οι κάτοικοι της εν λόγω χερσονήσου ονομάζονται «Γκρεκοσαλεντίνοι» και η γλώσσα τους «Γκρεκοσαλεντίνικα»!

Αλλά και άλλες πόλεις, όπως η Καλλίπολις, ο Τάραντας*, που ιδρύθηκε από Σπαρτιάτες αποίκους, τους Παρθενίες (παιδιά άγαμων γονέων), η Ηράκλεια, οι Θούριοι, η Καλάβρια, το Ταυρομένιο με το μεγάλο ελληνικό θέατρο, η Κατάνη (σημ. Κατάνια), η Ακραγάς (σημ. Agrigento), η Ηράκλεια Μινώα με τους αμέτρητους ελληνικούς ναούς, η Σελινους, ο Πάνορμος (Παλέρμο), όπου ζει μέχρι σήμερα σημαντικός πληθυσμός Βορειοηπειρωτών, που είναι χριστιανοί ορθόδοξοι, η Νεάπολη (Ρόδιοι την είχαν ονομάσει Παρθενόπη και έπειτα οι Χαλκιδείς ίδρυσαν νέα πόλη: Νεάπολη), η Κύμη, η Νάξος (σημ. Τζιαρντίνι), για την οποία κάνει λόγο και ο Θουκυδίδης:

«Ελλήνων σε πρώτοι Χαλκιδείς εξ Ευβοίας πλεύσαντες, μετά Θουκλέους οικιστού, Νάξον ώκησαν και Απόλλωνος αρχηγέτου βωμόν, όστις νυν έξω της πόλεως έστιν, ιδρύσαντο».

* Στον Τάραντα υπάρχει ακόμη ο χορός «Ταραντέλα Πίτσικα», που έχει τις ρίζες του στο φαινόμενο «ταραντισμός», που ίσχυε από τα αρχαία χρόνια. Ο ταραντισμός ήταν ένα είδος κρίσης, που απέδιδαν στο τσίμπημα (πιτσικάρισμα) μιας αράχνης. (Εξ' ου και ταραντούλα).

Για να θεραπευτεί επομένως κάποιος διεξαγόταν μία «μουσική κάθαρση».

Φυσικά αξιοσημείωτες είναι και οι Συρακούσες, που παρά τις φοβερές καταστροφές που έχει υποστεί, διασώζει ικανοποιητικό αριθμό ελληνικών μνημείων (ναών, υδραγωγείων, βωμών).

Όλες οι προαναφερθείσες πόλεις διατήρησαν το ελληνικό χρώμα τους παρά την επικράτηση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, μιας και οι Ρωμαίοι στέκονταν με δέος

στον ελληνικό πολιτισμό και παρά την δυσβάσταχτη κατάσταση, στην οποία περιήλθαν, επί Μουσολίνι, καθώς δεν τολμούσαν να δηλώσουν Έλληνες Ορθόδοξοι!

Αξίζει τέλος να αναφέρουμε την ύπαρξη των Ετρούσκων στο βόρειο τμήμα της Ιταλίας! Ο συγκεκριμένος λαός διέθετε ελληνική γλώσσα, ελληνική κουλτούρα, ελληνική στρατιωτική τεχνική, ελληνικά θέατρα, αλλά, σύμφωνα με την συμβατική ιστορία δεν ήταν Έλληνες!

Απάντηση δίνουν οι καθηγητές Μπενεντέτα Ροσινιόλι και Λαζάρου (Σορβόνη), οι οποίοι τονίζουν πως όχι μόνο η Β. Ιταλία αλλά ολόκληρη η Δαλματία απέναντι από την Αδριατική κατοικούνταν από Έλληνες.

Η Ιταλία επομένως αποτελεί έναν ακόμη αγαπημένο τόπο των Ελλήνων, γύρω από τα γνώριμα νερά της Μεσογείου, που ακόμη και σήμερα δεν έχει χάσει το «γαλανόλευκο χρώμα» της...

-

Πηγή: pygmi.gr